

krajino. Hitimo proti domu. V dolini Tagliamenta nas ujame mrak. Pri Tolmezzu na deteljici zavijemo na napačno cesto proti Avstriji. Po desetih kilometrih spoznamo pomoto in se vrnemo. Ob vstopu na avtocesto zaradi pomanjkljivih informacij buljimo v samopostrežno napravo. Problem reši mamljiv rdeč gumb. V strahu zremo na števec za gorivo. Robert nas tolaži, da bomo gotovo prišli do Rateč, potem pa gre cesta večinoma navzdol. Nad serpentinami pri Fužinah že lažje zadihamo. Na meji nas potola-

žijo z dežurno črpalko na Jesenicah. Z zadnjimi kapljicami bencina jo le zagledamo. Kamen se dokončno odvali s srca.

Zanimiv in naporen vikend v Zillertalskih Alpah smo 21. in 22. septembra 1991 prežveli **Janko Lapajne, Robert Klančar, Tone Šest in Lojze Budkovič**. Ta gorska veriga je bila kljub mamljivim **Mlakarjevim** potopisom pravo presenečenje in jo je vredno obiskati.

LAHKO BI BILA HUMORESKA, ČE SE NE BI ZARES ZGODILO

MOJA TRETJA POT NA TRIGLAV

VESNA JEREB

Ko smo doma prvič naznanili, da bomo šli na Triglav, se je vse slišalo zelo imenitno. Triglav mi je s svojimi 2864 metri pomenil nekaj neizmerno veličastnega in dvignjenega nad vsem. In kar se mi je zdelo v tistem trenutku najpomembnejše - nisem še bila na vrhu. Zato je bila zdaj prva in prava priložnost, da to popravim. To je bilo pred sedmimi leti, ko smo oči, sestra in jaz imeli namen korakati na Triglav z Rudnega polja mimo Vodnikove kočice in Kredarice. Pa je najmlajši član naše odprave »scagal« in smo namen opustili že sredi poti na Kredarico.

Drugi napad na našega očaka je sledil tri leta kasneje. Napadali smo iz iste smeri, le da v nekoliko povečani zasedbi: oči, mami, tarnala in jaz. Delili smo se na dva tabora: bolj junaškega in bolj strahopetnega. V slednjem sta bili mami in sestra, ki sta se odločili, da se odpovesta vzponu na Triglav in raje počakata na Kredarici, medtem ko bi se midva z očijem povzpela na vrh.

Prespali smo na Kredarici, drugo jutro pa se je izkazalo, da tudi tokrat ne bom nikamor rinila, saj je imel moj vodič (oči) na nogah krvave žulje. Ni nam preostalo drugega, kot da se napotimo v dolino in pustimo velikana za naslednjič.

Potem mi nekaj časa (let!) Triglava ni hotel nihče omeniti, ker sem imela čez glavo neuspešnih »sprehodov« na to goro. Toda ko se je začela Slovenija osamosvajati, je bil kar pravi čas za ponoven vzpon.

ENERGETSKA BOMBA ZA SPODBUDO

Za ta aktualni pohod se je zbrala trojka oči, stric in jaz. Odločili smo se za neko septembrsko soboto, seveda pa je kot nalašč v petek padal dež. Kljub temu smo se v soboto navsezgodaj odpravili.

Kakorkoli že - zjutraj smo se s svojimi ogromnimi nahrbtniki zbasali v avto in se odpeljali proti Pokljuki. Čeprav je prejšnji dan deževalo, pa je bilo tam zelo živahno. Precej je bilo gobarjev, v glavnem pa sami hribovci, ki so se že navsezgodaj nalivali z žganjem in šnopsom. Tudi moja nadrejena sta hitro srknila majhno energetske bombo, da bi se potem lažje potila. Zavezali smo si čevlje, si optrali težke nahrbtnike in krenili.

Pot se je vlekla; vsaj meni se je tako zdelo. Brez klinov, brez jeklenic - prav nezanimivo! S stricem sva si pripovedovala zgodbe in šale, da je čas hitreje mineval, nekaj metrov za nama pa je z velikim trebuhom spredaj in še večjim nahrbtnikom zadaj sopihal moj oči. Vsake toliko časa se je ustavil, globoko zajel sapo, potegnil iz žepa robec in si z njim obrisal prepoten obraz. Po nekaj takih postopkih robec ni bil več primeren za brisanje, ampak le še za ožemanje.

Gozd se je vse bolj prebujal, vse več ptičev se je oglašalo s predirnim petjem in tudi topleje je postalo. Na poti je bilo mnogo planincev, kar me je presenetilo, saj vreme ni bilo kaj prida. Nekateri so se vlekli kot polži (podobno kot mi), drugi so skoraj tekli, kot bi se bali, da jim bo kdo zasedel ležišče na Kredarici. Mi smo hodili lepo počasi, da se ne bi preveč utrudili, in delali krajše počitke, med katerimi smo se osvežili z jabolki ali pa se energetske polnili s skupaj zmešanimi rozinami, lešniki, orehi, mandeljni in suhimi slivami. Mljask!

KORUZA ZA MALICO

Dobro razpoloženi smo prišli do Vodnikove kočice. Ker je bila tam gneča, smo na hitro pomalicali, spili čaj, posušili očkov robec in odšli dalje. Pot je zdaj postajala že bolj atraktivna: na eni strani sem imela steno, na drugi prepad, pred seboj pa klin. Nekaj časa sem morala biti bolj pozorna in tako je pogovor

Božjepotna karavana proti Triglavu. Foto: Joco Žnidaršič

nekoliko zamrl. Vendar pa sem kmalu spet čvekala s stricem, ki je delal tako velike korake, da sem ga komaj dohajala. Še bolj daleč za nama se je potil oči.

Med enim od počitkov sva ga s stricem počakala in takrat je oči predlagal, da bi šla midva s stricem kar naprej in direktno na Triglav, potem pa bi se takoj kar obrnili in jo mahnil nazaj v dolino. Kazalo je namreč, da bo na Kredarici težava s prenočišči, saj so se tja valile cele kolone ljudi. Nama s stricem je zamisel kar ugajala in sva se z vso močjo zagnala v hrib.

Ko sva končno prisopla na Kredarico, je tam prav pasje pihalo in oblaki so se divje preganjali po nebu. V koči je bilo toliko ljudi, da sva komaj našla prosta stola. Naročila sva si čaj in razglednice, ki sem jih takoj odbrzela poštempljat. Rezultat te ihtе so bile moje čisto zelene roke - od žigov. Stric se je tačas zalagal s hrano, meni pa ni bilo nič do tega, zato je stric predlagal: »Če že ne boš sendviča, boš pa vsaj malo koruze, kajne?« Takoj sem se navdušeno strinjala, vsi, ki so sedeli za isto mizo, pa so debelo pogledali - ko je stric iz nahrbtnika privlekel vrečko z rozinami, orehi in lešniki in ko sem začela kljuvati svojo »koruso«.

Čez nekaj časa se je ves upehan prikazal oči. Hitro smo naredili nadaljnji načrt, potem pa sva s stricem v en nahrbtnik spakirala stvari, ki bi nama prišle prav pri nadaljnjem vzponu.

Zunaj se je v naju zagnal mrzel veter. Zagledala sem se proti vrhu Triglava, ki je bil skrit za gosto meglo. No, prav, pa gremo! Saj zato sem tu, mar ne!?

Stric me je navezal na vrv, da se mi ne bi kaj zgodilo zdaj, ko je odgovoren zame, meni pa se je to zdelo noro; počutila sem se kot koza

na žnori, poleg tega pa se mi je štrik vseskozi motal pod nogami, da sem se bala, da se bom še spotaknila in padla v globino. To sem hotela razložiti tudi stricu, pa je bil neomajen.

DVOJNI KRST

Napredovala sva hitro, čeprav so bili klini ledeno mrzli in me jih je bilo kar groza prijemati. Potem je začel pršeti še dež. Dobra stran slabega vremena je bila le ta, da zaradi megle ni bilo videti naostrenih skal na dnu globine. Umikati sva se morala neštetim ljudem, ki so se spuščali z vrha. Toliko jih je bilo, da sem se že spraševala, kakšno gnečo imajo ob Aljaževem stolpu.

No, resnična slika je kar ustrezala mojim predstavam. Na vrhu se je trlo ljudi - mladih in starih. Toda počutila sem se veličastno. Končno na stehi naše državice! Veter mi je kuštral lase in dež me je močil, mene pa je imelo, da bi poskočila in bila tako najvišje »stoječi« človek v Sloveniji. Vendar tega iz varnostnih razlogov nisem naredila - v gneči bi namreč lahko koga po pomoti nemarno pohodila.

Začela sem se ozirati naokoli. Nobenega razgleda! Nobenih objubljenih dolin in gora, kaj šele morja! Sama megla!

Stric se je potem spomnil, da me mora še krstiti. Hočeš-nočeš sem se morala skloniti in mu pustiti, da me je nekajkrat udaril z vrvjo. To mu oprostim, ne oprostim pa mu njegove pozabljivosti. Čez nekaj minut se je namreč spomnil, da je krst pozabil slikati! Zaradi nekaj slik - ki na koncu sploh niso uspеле - sem tako morala biti še enkrat tepena.

Potem je začelo še bolj deževati in so začeli ljudje množično zapuščati vrh. Odšla sva tudi midva s stricem. Skale so bile mokre, tako da nama je nekoliko drselo. Zato sva hodila poča-

sneje in se umikala planincem, ki so še kar drli na vrh. Z zanimanjem sem si jih ogledovala: nekateri so bili obuti kar v najbolj preproste čevlje, kakršne jaz obujem, ko grem na sprehod s psom. Drugi spet so bili navezani na nekakšne vrvice, ki so bile po debelini še najbolj podobne špagetom.

ISTI DAN ŽE DOMA

Bila sem prav vesela, ko sem se končno vrnila na Kredarico. Dež je ponehal in nameravali smo nadaljevati pot v dolino. Po naših izračunih bi sicer morali hoditi kake pol ure tudi po temi, vendar nas to ni zaustavilo. Zapustili smo Kredarico in pot do Vodnikovove kočje je minila, kot bi mignil. Po malici smo odšli dalje. Na poti ni bilo nobenih planincev več, saj se je vse bolj temnilo. Dokler smo hodili po odprtem, smo kljub temi še dokaj dobro videli, ko pa smo prišli v gozd, je pot postala skoraj nevidna in imeli smo kar nekaj težav, da smo ji sledili. In potem smo se kar naenkrat znašli sredi neshojene trave. Okrog nas je bilo tisoč

senc dreves, nad nami temno nebo - sama tema. Postajalo me je strah. Nič kaj zabavna se mi ni zdela misel, da bi ostala v gozdu vse do zore.

Nekaj časa smo se obračali, z baterijo svetili v travo in iskali stezo, končno pa smo ugotovili, kje smo skrenili s poti. Oddahnila sem si, oči in stric pa sta iz nahrbtnikov potegnila pir.

Ko sta si energetske opomogla, smo počasi šli dalje in spotikajoč se ob drevesne korenine končno prišli do našega avta.

In se že peljali domov. Tudi to počasi, kajti na Pokljuki je bila taka megla, da smo komajda kaj videli.

Ko sva z očijem prišla domov, se je mami nemalo začudila, saj naju je pričakovala šele naslednji dan. Sestrica pa je samo razočarano pokomentirala: »Oh, spet ne bom mogla spati pri mami!«

Samo telebnila sem v posteljo in v trenutku zaspala. Naslednje tri dni sem imela nekaj težav s hojo - noge so me namreč obupno bolele. Na to sem pozabila, na Triglav pa ne. Še bomo šli na Triglav!

TO BI BILA LAHKO TUDI IDEJA ZA LEP IZLET

CERKVICA JE V NANOS VTKANA

NADA KOSTANJEVIC

Ne vem, kako rečete »tazaresni« planinci ljudem, ki se le za pol dneva odpravijo na bližnje ali nekoliko daljše sprehode. Vem le, da mislite nanje, sicer ne bi okrog naših mest in trgov bilo toliko »tazaresnih« markacij na bližnje cilje.

Tudi Vipava se ponaša s mnogimi takimi bližnjimi - Plaz, Škavnica, Sveti Miklav, končno pa niti na Gradiško turo ni posebno daleč.

Na občnem zboru 1992. leta so se planinci dogovorili, da markirajo pot iz Vipavskega Gra-

dišča do te lepe cerkvice (ki jo obnavljajo). Že nedeljo po občnem zboru so svoj namen uresničili.

Sicer me je k Miklavu moj pokojni mož večkrat peljal, a ker imamo v gmajni pod njim, v Klajnikih, deleže, smo vedno šli le od tam po nekih čudnih gmajnah. Po njegovi smrti sem večkrat poskušala tja, a sem ga vsakokrat zgrešila in se znašla na oni zopni poti čez vojaško strelišče.

Pa pojdimo po vrsti - in vi pojdite z menoj! Pot ne bo ne dolga, ne naporna, a zelo lepa.

Kdaj naj se gre na Triglav?

Dobivam pisma od blizu in od daleč, da se mislijo zbrati in vzdigniti na Triglav drugi teden ali čez 10 dni; vprašajo me, kako in kaj. Odgovor: Ko je lepo vreme in barometer visoko stoji, pojdi **nemudoma** in ne čakaj na družbo! V enem, dveh, treh dneh se lahko vreme izpremeni, v dežju pa ni vredno hoditi.

Če je bilo zjutraj lepo, sem šer-čez eno uro: prejšnji večer še nisem vedel, če bo lepo!

Pojdi **julija** (boljše drugo polovico), avgusta, septembra (boljše prvo polovico).

Najbližja pot je skozi Kot.

Nekoliko kruha in čaja, ali 1/2 vina in 1/2 čaja vzemi s seboj, zadostuje pol litra, potem vode dolij. Jabolka ugase žeje. Če piješ vodo pri studencu (malol!), pojdi koj naprej. Žganja med potjo ne pij; ko pa prideš v kočjo, je dobro malo žganja ali vsaj kaj gorkega.

Pred l. 1887 je bilo res smrtno nevarno iti na Triglav. Tudi jaz sem se bal, ko sem l. 1887. lezel čez sneg, po severni steni skoro naravnost na Sedlo (nič na Mali Triglav!). Zdaj je pa igrača, ker so stopnice, klini, vrvi in sva ostri greben Sedla s Požgancem l. 1897 izstrelila!

J^AJ^AZ

(PV 1923, št. 2, str. 31)